

Мар. Господинъ Станареле! променете, молиж ви, тоя начинъ на говорене, понеже философията на Пирониститъ, отъ които сжмъ и азъ. . . .

Стан. *(На себе-си).* Какъ философии захваняхме, та не штемъ да их искараме добръ!

Мар. На която бѣ началникъ безсмъртний Пиронъ, заповѣда да не изричаме никое предложение съ сжштностъ, но да говоримъ за сѣко нѣшто съ небрѣжение и недовѣрие, и сѣкога да оставяме нерѣшени прѣждитъ си. Поради тая голѣма дума, приятелю мой, не трѣбва да казвашъ дойдохъ да ме посвѣтовате, но чини ми се че дойдохъ.

Стан. *(На себе-си).* Алтросъ кавосъ контроелмостъ! *(На Марфурия).* Чини ми се ли казахте?

Мар. Да.

Стан. Какъ ми се чини когато дѣйствително дойдохъ!

Мар. Работата е далечъ отъ да е истинна. Може да ви се чини, но тая работа да не е въ сжштностъ истинна.

Стан. Но вие, Господинъ философе, ме подигравате! Не сжмъ ли азъ, който дойдохъ въ кжштата ви? не чукижхъ ли вратата? не отворихте ли ми? не влѣзохъ ли внжтре? Какъвъ дяволъ! Говориж ви, говорите ми, нема никакво сѣмнѣние въ това. Ето, не сжмъ ли азъ, който ви хваштамъ ржката? Но нека оставимъ тия сега, и нека поговоримъ за работата ми. Дойдохъ прочее, или, както искате, чини ми се че дойдохъ, за да ви поискамъ че ми се чини че сжмъ намислилъ да се ожена.

Мар. Незнамъ ништо.

Стан. На ето че азъ ви го казвамъ.

Мар. Възможно.

Стан. И момата която штж да земж, е много млада и хубава.

Мар. И това не е невъзможно.

Стан. Прочее штж ли направихъ добръ или злъ ако се ожена за неиж?

Мар. Или едното, или другото.

Стан. *(На себе-си).* Слушай отговаряне! *(На Мар-*